

Nødvendigt Forum

initiativ til bevarelse af dansk selvstændighed

NR. 96

OKTOBER 2022

EU-mindstelønnen er i strid med Lissabontraktaten

Af Ole Nors Nielsen,

Formand for 3F Aalborgs EU-udvalg

EU er af den opfattelse, at en EU-lovbestemt mindsteløn vil løse WORKING-POOR problemet. Tværtimod, de 21 lande, der har en lovbestemt mindsteløn, er blevet til maksimumløn som ingen kan leve af, bl.a. i Tyskland har indførelsen af en national mindsteløn betydet, at ca. 15.000.000 må betragtes som WORKING-POOR, altså flere jobs for at klare de basale udgifter.

Lissabontraktatens, artikel 153, stk. 5 siger at, lønforhold, organisering strejkeret og lockout ret, skal vedtages i nationalstaterne.

Alligevel fremsætter EU et forslag, som strider imod traktaten og får det vedtaget med stort flertal i parlamentet og af alle i ministerrådet, med undtagelse af Sverige og Danmark.

Er slaget så tabt? Nej, vi har et skud mere i bøssen og det er at anlægge annullationssøgsmål i EU-retten for at få EU-mindstelønsdirektivet erklæret traktatstridig. Hvis ikke vi gør det, hvad bliver så det næste, EU kan finde på af traktatstridige tiltag, fjerne strejkeretten, set i lyset af, at Holland, Belgien og de sydeuropæiske lande "lidt" for ofte strejker.

I min verden kan der ikke være tvivl om, at regeringen/folketinget skal rejse sagen, men de kvier sig lidt (meget), fordi så mister vi indflydelse!!!!!! Og de siger, at de værste tidsler er luget væk. Det er simpelt-hen ikke sandt.

Hvis ikke over 80% af arbejdsmarkedet er dækket af overenskomst, kommer vi under administration og

skal udarbejde en handlingsplan, som skal godkendes af EU. Den værste tidsel er, at en enkelt person kan rejse en sag for EU-domstolen, for at få retten til at blive aflønnet af en lovbestemt mindsteløn. Alle eksperter siger, at EU-domstolen vil give denne person ret og dermed får vi mindstelønnen påtvunget.

Det bekymrer mig virkelig at regeringen/folketinget ikke allerede har rejst sagen.

Ved at de ikke har gjort det, siger de jo, at vi (regeringen/folketinget) vil hellere tækkes EU end bevare vores danske arbejdsmarkedsmodel, som danner grundlaget for vores velfærdsmodel.

En enig fagbevægelse (FH) mener, at Danmark skal anlægge sag mod EU.

Personlig (sammen med mange andre) forlanger jeg/vi at:

- At den danske arbejdsmarkedsmodel forbliver
- At den danske velfærdsmodel bevares
- At EU respekterer egen lovgivning
- At staten anlægger sag mod EU for traktatbrud

NØDVENDIGT FORUM

Redaktion:

Thorkil Sohn (ansvarshavende efter loven)
Christian Munk
Niels Holger Hansen
Lona Friborg

Adresse på redaktionen:
Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing
Tlf. 9749-5407
thorkil.sohn@mail.dk

Skribenter i dette nr.:

Ole Nors (3F)
Thorkil Sohn (Nød. Forum)
Pia Kjærsgaard (DF)
Ricardt Riis (uafhængig)
Aage Staun (Folkeb. mod EU)
Søren Søndergaard (Enhedslisten)

Udkommer 1-2 gange årligt

Tryk og sats:

www.skabertrang.dk

ISSN 0905-4928

Foreningen Nødvendigt Forum

Initiativ til bevarelse af dansk selvstændighed

Sekretær:

Christian Munch
Skolevej 1, Nustrup, 6500 Vojens
Tlf. 74 87 12 26, Mail: chmu@km.dk

Kasserer:

Lona Friborg
Ribersgade 2, 3. tv., 8700 Horsens
Tlf. 75 66 73 83, Mail: lona.friborg@gmail.com

Foreningens bankkonto:

1551-9733310

Kontingent:

150 kr. årligt inklusiv abonnement.

I styrelsen:

Lona Friborg, Ribersgade 2, 3. tv., 8700 Horsens,
Tlf. 75 66 73 83

Niels Holger Hansen, Vesterled 59, 6650 Brørup,
Tlf. 76 60 00 30

Christian Munch, Skolevej 1, Nustrup, 6500 Vojens,
Tlf. 74 87 12 26

Lars Paludan, Lahngade 21 B, st.th, 5000 Odense C,
Tlf. 97 95 93 69

Thorkil Sohn, Bildtsvej 26, 6950 Ringkøbing,
Tlf. 97 49 54 07

Helge Rørtoft-Madsen, Næbvej 49, 4720 Præstø,
Tlf. 26 82 55 62

Jørgen Ganshorn, Fønsskovej 38, 5580 Nr. Aaby,
Tlf. 60 91 12 00

Hjemmeside:

www.nodvendigt-forum.dk

KÆRE LÆSER AF NØDVENDIGT FORUM

Du sidder nu med blad nr. 96 i hånden.

Vi håber, du får fornøjelse af artiklerne i denne udgave af bladet.

Vi håber, at du fortsat vil støtte NØDVENDIGT FORUM. Et medlemskab koster kr. 150,00 om året, men du kan også indbetale et støttebeløb efter eget valg.

Du kan via Netbank overføre dit kontingent/bidrag til:

Danske Bank reg.nr. 1551 konto nr. 9733310.

På forhånd tak for alle bidrag.

I forrige blad (nr. 95 maj 2022) indkaldte vi til Landsmøde søndag den 13. november 2022 på Askov Højskole.

Se omtalen andetsteds i bladet.

Tilmelding på mail: lona.friborg@gmail.com eller telefon 7566 7383

God fornøjelse.

Lona Friborg, landskasserer

” Det er tilladt at citere fra bladet på betingelse af at Nødvendigt Forum angives som kilde.

Artiklerne er udtryk for forfatterens holdninger og derfor ikke nødvendigvis identiske med foreningens holdninger.

Til medlemmerne og andre læsere

Dette blad er Nødvendigt Forums blad nr. 96. Det udgives bl.a. for lige at minde om vores landsmøde søndag d. 13. nov. kl. 14 på Askov Højskole. NB. Landsmødet blev rettidigt indvarslet allerede i sidste nummer.

Bladet udsendes i øvrigt nu til en videre kreds. Ud over til vore medlemmer sender vi det også til landbrugsskoler, højskoler, alle dagblade, DR og TV2 samt alle politiske partier, danske medlemmer af EU-parlamentet og Folketingets Europaudvalg. Naturligvis i håb om også at nå ud til personer, som måske ikke umiddelbart er enige med os; men som netop derfor bør have lejlighed til at møde vore synspunkter og argumenter.

Det er ikke helt gratis, og derfor skal vi bede Jer alle sammen om at lægge mærke til kassererens lille notits om kontingent/gave. Kun vore læsers og trofaste medlemmers bidrag kan sikre foreningens

fortsatte eksistens. I øvrigt har vi efter sidste blad modtaget mange mindre og også større beløb, som vi takker for. Det giver os fornyede kræfter og mod til at fortsætte.

Artiklerne i dette nummer er centreret bredt omkring forholdet mellem Danmark og EU.

Der er indlæg fra en bred kreds:

- Ole Nors, der er faglig aktiv i 3F og har beskæftiget sig meget med EU-spørgsmål.
- Thorkil Sohn, der er medlem af Nødvendigt Forums bestyrelse.
- Pia Kjærsgaard, der er folketingsmedlem for Dansk Folkeparti
- Ricardt Riis, der er fhv. sognepræst og en flittig bidrager til debatten om mange ting.
- Aage Staun, der er direktør for en grovvarevirksomhed og medlem af Folkebevægelsen mod EU.
- Søren Søndergaard, der er folketingsmedlem for Enhedslisten.

Alle disse tekster kan frit anvendes (uden fordrejning) i større forløb eller i mindre uddrag af medier og i øvrigt af alle og enhver til brug i debatten og argumentationen, blot forfatteren er anført og Nødvendigt Forums blad er angivet som kilde.

For god ordens skyld gøres opmærksom på, at artiklerne står for skribenternes egen regning og derfor ikke nødvendigvis er fuldstændigt sammenfaldende med Nødvendigt Forums mål.

Næste blad forventes udgivet i foråret 2023.

*Med venlig hilsen
Redaktionen.*

**Nødvendigt Forums
HJEMMESIDE**

Besøg os på www.nodvendigt-forum.dk

Leder

Nødvendigt Forums formål er bl.a. **”på folkestyrets grundlag gennem oplysning at hævde Danmarks selvstændighed som frit og folkestyret land, der samarbejder mellemfolkeligt og mellemstatsligt med andre europæiske lande og med lande uden for Europa i sager af fælles betydning.”**

Kort sagt, som det står på forsiden under bladets navn:

”Initiativ til bevarelse af dansk selvstændighed”

Det er klart, at dette formål betyder, at EU-modstand og EU-kritik er helt centralt i vort arbejde. Og altid har været det. Vi er **mod** EU og **for** Danmarks selvstændighed, folkestyret og et frit mellemfolkeligt samarbejde.

På dette grundlag ønsker vi at samle alle uanset politisk ståsted og meninger om dette og hint. Derfor er der højt til loftet i Nødvendigt Forum. Vi samles om sagen og holder vore uvedkommende uenigheder og modsætninger udenfor arbejdet i Nødvendigt Forum – og placerer dem der,

hvor de hører hjemme: I vort øvrige politiske og daglige virke.

Det betyder naturligvis ikke, at vi i forbindelse med argumentation og debat om forholdet mellem Danmark og EU ikke kan have forskellige indfaldsvinkler. F.eks. kan den, der er tilhænger af en strammere flygtningepolitik og den, der modsat mener, at Danmarks politik er for restriktiv, sagtens få lov at begrunde deres EU-kritik med inddragelse af disse personlige holdninger.

Og derfor giver vi også gerne ordet til både en fagforeningsmand, der ligger vægt på, at EU skader lønmodtagerne pga. løndumping og en arbejdsgiverrepræsentant, der er mod EU, fordi EU's ydre toldmure skader frihandelen og dermed erhvervslivet.

Blot fællesnævneren altid er, at netop fordi vores uenighed skal have relevans, skal EU ikke diktere reglerne. Dem skal vi selv bestemme i Danmark.

For at vi – trods forskelligheder - kan arbejde sammen, er det dog afgørende, at Nødvendigt Forum (for-

eningen som sådan) ikke har nogen politiske præferencer og foretrukne synspunkter og samarbejdspartnere. Så snart det sker, vil det føre til, at nogen – som i øvrigt godt kan tilslutte sig hovedsagen – tvinges ud af foreningen, fordi de ikke kan dele disse specifikke præferencer og synspunkter.

Det prøver vi at leve op til – ved at have en bred repræsentation i styrelsen og et bredt udvalg af skribenter i vort blad. Og dermed forhåbentlig også vil kunne bevare en bred medlemskreds. Næmlig alle, der er **mod** EU og **for** Danmarks selvstændighed, folkestyret og et frit mellemfolkeligt samarbejde.

Støt gerne Folkebevægelsen mod EUs mulighed for opstilling til EU-parlamentsvalget med en vælgererklæring ved at Google ”vælgererklæring” eller søge vejledning hos bevægelsen, tlf. 3536-3740.

EU er på vej mod at blive en social union

Af MF Pia Kjærsgaard (DF),

EU-borgere har ret til dagpenge fra første ledighedsdag i Danmark, hvor danskere skal vente 12 måneder. EU-borgere har ret til SU, hvis de studerer i Danmark og samtidig har et fritidsjob. Børnepenget kan EU-borgere hente i Danmark og sende hjem til børn, der aldrig har sat deres fod i vores fædreland.

Det er forhold, som allerede i dag er gældende!

Med Europa-Parlamentets beslutning den 14. september om at indføre en europæisk mindsteløn tog EU endnu et gigantisk skridt i retning af en egentlig social union. I mindstelønsaftalen vil et land blive pålagt EU-mindsteløn, hvis overenskomstdækningen på arbejdsmarkedet er under 80 procent. I Danmark ligger overenskomstdækningen i øjeblikket lige over 80, men overenskomstdækningen har været faldende over de senere år – og Danmark risikerer derfor om få år at blive underlagt EU's krav om mindsteløn.

Fagbevægelsen og et stort set enigt Folketing har kæmpet mod en indførelse af en europæisk mindsteløn.

Lige lidt har det hjulpet. EU har haft et brændende ønske om at tiltage sig magt på arbejdsmarkedsområdet, selvom det faktisk fremgår direkte af Lissabon-traktaten, at lønregulering er et nationalt anliggende.

Ud over det kæmpe problem der er i at den velprøvede danske arbejdsmarkedsmodel med forslaget bliver underløbet, er beslutningen om at indføre en europæisk mindsteløn også endnu et skridt i retning af en egentlig social union, hvor borgere i EU får nye rettigheder ikke gennem deres nationale statsborgerskab men fordi de er EU-borgere. Rettigheder, som i øvrigt ikke finansieres af EU. Tværtimod så forlanger EU, at de såkaldt rige medlemsstater skal betale mere for deres medlemskab – for Danmarks vedkommende 4,5 mia. kr. mere om året. Hvert år frem til 2027. Herefter vil regningen formentlig bare blive større med udsigten til optagelse af nye fattigere EU-lande på Balkan. Merudgifterne til dagpenge, børnepenget, SU osv. til andre EU-landes borgere skal nationalstaterne i øvrigt selv afholde – og det altså til borgere, som ikke har bidraget til den danske statskasse og dermed gjort sig fortjent til at modtage penge fra de offentlige kasser. Alene udgiften til SU andrager yderligere 0,5 mia. kr. per år. Så EU's ambitioner om at etablere en social union er ud over at fratage Danmark beslutningskraft på flere felter altså også helt utrolig dyr for danskerne.

At der tilsyneladende slet ikke er nogen grænser for, hvilke dele af den danske velfærdsstat EU vil blande sig i dokumenteres af, at Kommissionen senest i begyndelsen af september fremlagde en ny strategi på pleje- og pasningsområdet.

Unionen vil altså blande sig i, hvilke mål Danmark skal forfølge, når det handler om ældrepleje og børnepasning. Det er områder, der hidtil hovedsageligt har været et kommunalt anliggende, men som EU altså også sætter mål for.

EU er virkelig kommet meget, meget langt væk fra det, vi stemte om i 1972, hvor det handlede om priserne på smør og mælk og at etablere fri handel mellem de europæiske lande. Nu er der stort set ikke nogle områder tilbage, som EU ikke blander sig i. Det er efter min og Dansk Folkepartis opfattelse ganske enkelt blevet alt for meget.

Vi skal stoppe EU's magtbrynde og forsøg på konstant at tilrane sig magt fra nationalstaterne, indtil vi forhåbentlig en dag får skabt mulighed for, at danskerne kan stemme sig ud af den Europæiske Union og generobre den frihed, som vi har afleveret i Bruxelles og Strasbourg.

**STØT
KAMPEN FOR
AT FRIGØRE
DANMARK
FRA UNIONEN**

– BLIV MEDLEM AF

**NØDVENDIGT
FORUM**

UK's exit fra EU bringer **selvbestemmelsen** tilbage til det britiske folk!

Af Åge Staun,

medlem af Folkebevægelsen mod EU, direktør.

"Nok er nok", sagde den britiske befolkning og tog den modige beslutning at forlade EU. Flere og flere beslutninger og love, som havde konsekvenser for den enkelte borgers ve og vel, blev dikteret fra bureaukraterne i Bruxelles og nu havde man fået nok. Skræmme kampagner før og under afstemningen var massiv fra eliten i EU og ikke mindst fra vores egne EU glade politikere og pressen, men englænderne stod og står fortsat fast på deres beslutning.

Ordentlighed under og efter en skilsmisse

Når to parter efter mange år sammen beslutter at gå hver sin vej, hvad enten det er i privatlivet, faglige overenskomster, eller nationale samarbejder, er det vigtigt, at der er en fælles forståelse og respekt for beslutningen. Ordentlighed før, under og efter processen bør være et must for, at sikre

de bedst mulige betingelser for, at de to skilsmissepartnere kan komme videre og ikke lide uoprettelige skader. Er det kun den ene part, der vinder ved skilsmissen, vil det give mistillid de to parter imellem i mange år, efter at de to parter er gået fra hinanden.

Danmark og EU's håndtering af ordentlighed

Jeg har forståelse for, at tilhængerne i Storbritannien for et fortsat medlemskab af EU før Brexit afstemningen, allierede sig med EU-eliten for at fastholde UK i EU. Deres metoder og skræmmekampagner kan man altid diskutere det fornuftige i, det skal jeg ikke afgøre, det må hver enkel selv tage stilling til. Det, der er beskæmmende, er, at store dele af den gruppe af tilhængere og den EU glade presse stadig ikke respekterer den britiske befolkning demokratiske beslutning. Følger man eksempelvis dele af den danske presses dækning af udviklingen i Storbritannien, er det mit subjektive indtryk, at nogle aviser har en redaktionel dagsorden der hedder – mindst en negativ historie om dagen fra England er en god nyhed.

Storbritannien vender ikke tilbage til EU

De fanatiske EU-tilhængere i Danmark, EU og Storbritannien drømmer stadig om en ny afstemning, der ville kunne lokke den engelske befolkning tilbage til bureaukraterne og lobbyisternes paradys. Det kommer ikke til at ske. Den måde briterne føler sig behandlet på i hele Brexit processen, og den måde Danmark og andre EU-lande behandler dem på den dag i dag, har overbevist flere om,

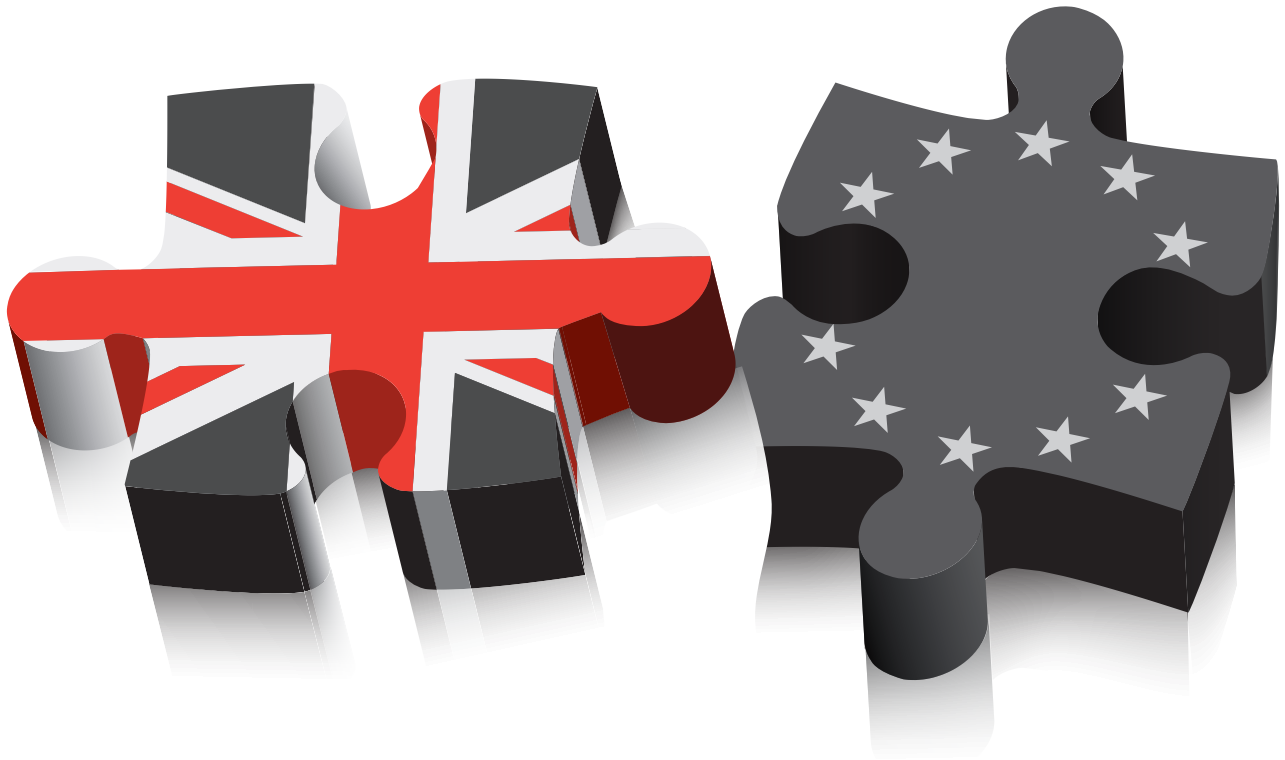
at Brexit var den rigtige beslutning. Dertil skal lægges, at regeringen og det engelske parlament på bedste vis viste demokratisk respekt for folkets beslutning og fastholdt udmeldelsen af EU, i modsætning til vores regering og folketing som på beskæmmende vis tilsidesatte det danske folks beslutning, da vi i 1992 sagde NEJ til unionen ved Maastricht afstemningen. Det fortæller alt om vore EU glade politikeres syn på demokratiet.

Samhandlen mellem Danmark og UK under pres

Som direktør for det engelske/nordirske selskab i Danmark A-One/Devenish, har vi i hverdagen samhandelsproblemerne med vores moderselskaber i England og Nordirland tæt inde på livet. Nye bureaukratiske regler, tungt papirarbejde og ekstraordinær nidkærhed hos myndighederne i Esbjerg, har bevirket, at vi i videst muligt omfang undgår Esbjerg som importhavn for vore varer. Det paradoksale er, at de enorme mængder af fødevarer, Danmark eksporterer til England via Esbjerg Havn uhindret flyder ind i England. Er det bevist, at man behandler en af Danmarks og EU's største samarbejdspartnere på denne måde? Eller er det bare et udtryk for, at EU-bureaukratiet har overtrumfet fornuften. Eller kunne det være et advarselssignal til andre EU-lande, der kunne tænkes at følge Storbritanniens eksempel og forlade EU.

Fremtidens EU uden Danmark

Danmark medlemskab af EU koster os netto 12 til 13 mia. kr. hvert år. Er det pengene værd – var vi bedre stillet økonomisk uden EU – ville vi være et

mere lykkeligt folk uden EU's snærende bånd og restriktioner?

Vi bør stille os selv det spørgsmål, hvordan skal kongeriget Danmark se ud i fremtiden. Vil vi være en del af en mere og mere snæver union, som

vil ende op med et United States of Europa – med en fælles hær – lovgivningen der overlades til bureaukraterne i Bruxelles – udhulning af den danske arbejdsmarkedsmodel – garant for EU's lån på 5.600 mia.

kr. for at holde hånden under Euroen i landene syd for Alperne. Eller vil vi gøre som briterne: Vise mod og slå os fri af de snærende bånd, og få magten tilbage til folketings og lokalsamfundene.

EUs energidirektiver har til formål at skabe et indre marked for elektricitet. Det har tvunget os til en afvikling af det unikke danske system, hvor al elforsyning og -produktion var enten forbrugerejet eller kommunalt ejet.

Havde vi kunne beholde det system, ville al den dyre elektricitet, der produceres i Danmark, automatisk være kommet forbrugere til gode. Og ikke – som nu - havde hos private ejere af vindmølleparker og solceller, f.eks. svenske Vattenfall og de 50 % private aktionærer i Ørsted”.

Er EU-modstanden død?

Af Thorkil Sohn,

medlem af styrelsen for Nødvendigt Forum.

Mange medier og politikere er sikre på, at det nu – hvor vi fejrer guldbryllup med EF/EU – endelig er slut med den utidssvarende og negative EU-modstand. Ikke mindst krigen i Ukraine, energikrisen og inflationen, for slet ikke at tale om miljø- og klimakrisen, har langt om længe ført til en hidtil uset opbakning til EU-samarbejdet. Endelig har fornuften sejret og det store flertal indset, at det sande valg står mellem EU og kaos.

Jeg er knap så sikker. Ja, faktisk tror jeg, at det går lige modsat.

Nuets medier og politikere indgår ofte i en symbiose med øjeblikkets folkestemninger, der -som en tsunami - tilsyneladende fejrer alle indvendinger af banen. Og får de samme til at tro, at det varer evigt.

Folkeafstemningen om forsvarsforbeholdet anses for et sikkert tegn herpå. Resultatet er vel – nøgternt

vurderet - knapt så sikkert? 912.000 danskere stemte NEJ og dobbelt så mange, nemlig 1.818.000 stemte JA. Et imponerede antal NEJ stemmer, når man tænker på, hvordan de stærke følelser, der rørte sig pga. Putins invasion af Ukraine, blev brugt i valgkampen.

Der var også 1.436.000, der ikke stemte. Ja stemmerne udgjorde derfor kun 43 % af den samlede vælgerbefolkning.

De, som mener, at en skilsmisse mellem guldbrudeparret er udelukket, overser, at gemytternes uoverensstemmelser, som har præget parforholdet hele tiden, stadig eksisterer. De uenigheder, som har ført til, at danskerne tre gange har stemt NEJ til afgivelse af selvstændighed til EU: Maastricht-aftalen i 1992, Euro-afstemningen i 2000 og Nej til afskaffelse af retsforbeholdet i 2015.

I mine mange samtaler med folk om EU, opdager jeg næsten altid, at de fleste inde i deres samvittighed har en EU-positiv og en EU-negativ stemme. Den EU-positive siger "fred og velfærd, det sikrer EU os." Og den EU negative siger "en union kan undergrave Danmarks selvstændighed og vort folkestyre".

Her står vi så med to værdisæt, som de fleste finder gode: Fred og velfærd på den ene side. Danmarks selvstændighed og folkestyret på den anden side. Og som taler i hver sin retning, hver gang der skal tages stilling. En eftertænksomhed hos den såkaldt "almindelige dansker", der rager himmelhøjt op over partiernes og de fleste politikeres skråsikre udmeldinger.

Hvordan ender det her så? Ja, det afhænger af udviklingen. Er EU et samarbejde? eller ender der med en sammenslutning? Trods en vis lighed i ordlyd er de to ting nemlig hinandens modsætninger. Skaber EU fred og velstand på den lange bane? Forbliver Danmark et frit, folkestyret land? Eller ender vi som en kommune?

Så vidt mine ringe evner rækker, synes det åbenbart, at udviklingen i de forløbne 50 år kun er gået i en retning: Overførsel af beføjelser til EU. Og jeg vover en spådom: Dette vil fortsætte og danskerne vil drage den erfaring, at en europæisk centralregering i Bruxelles, der styrer det meste af Europa efter ensartede regler, ikke er bedre til at skabe gode resultater end en national regering i et frit mellemfolkeligt samarbejde. Faktisk tværtimod, som den normale historiske erfaring med diverse unionsforsøg lærer os.

Det er vistnok en dansk nationalkarakter, at vi "optager alt i bedste mening", som Luther siger i forklaringen til det 8. bud. Til daglig brug er det jo en udmærket leveregel; men hvis det går for vidt, har det danske folk da før sagt fra – om end i sidste øjeblik.

En lukket fest

Af Søren Søndergaard,

MF for Enhedslisten, tidligere MEP for Folkebevægelsen

Meget kan man bebrejde EU og EU-parlamentet for. Men når det kommer til det strenge krav, der stilles for at opstille til EU-parlamentet i Danmark, så ligger ansvaret faktisk på det danske folketing. Derfor har Enhedslisten fremsat et forslag i folketinget om at ligestille kravet til at opstille til EU-parlamentet med det, der gælder til folketingsvalg.

Hvis et parti skal opstille til folketingsvalg i Danmark, så kræver det, at man enten allerede er indvalgt i folketinget eller at man indsamler vælgererklæringer fra et antal vælgere, som svarer til 1/175 af de gyldige stemmer, der blev afgivet ved sidste folketingsvalg. Det svarer i øjeblikket til godt 20.000 vælgererklæringer.

Det er ikke noget let krav at opfylde. Især fordi underskriverne ikke bare skal underskrive med behørig dokumentation på nettet, men også bekræfte underskriften efter et stykke tid. Derfor er der også flere nye partier, som aldrig kommer over den forhindring. Men det kan lade sig gøre, hvis opbakningen er til stede, som vi senest har set med Danmarks Demokraterne og Moderaterne.

Når det gælder opstilling til EU-parlamentsvalg, er det imidlertid langt vanskeligere. Her skal man i forvejen enten være repræsenteret i EU-parlamentet eller i folketinget – eller alternativt indsamle mindst 2% af de gyldige stemmer ved sidste folketingsvalg, aktuelt svarende til over 70.000 underskrifter. Altså 3,5 gange så meget, som det kræves for at opstille til et folketingsvalg. Dette er stort set umuligt, ikke mindst på grund af de meget bureaukratiske regler, som gælder for indsamlingen.

Man kan selvfølgelig argumentere for forskellen med, at der er langt færre danske medlemmer af EU-parlamentet (14) end af folketinget (175) og derfor bør opstillingskravet være højere. Men da der netop ved EU-parlamentsvalg er mulighed for at indgå valgforbund, giver dette argument ikke meget mening. F.eks. ved EP-valget i 2009 indgik Folkebevægelsen og Junibevægelsen et

valgforbund, som samlet fik 9,6% af stemmerne – mere end rigeligt til at sikre valgforbundet ét mandat.

I Danmark bryster vi os normalt af, at være meget demokratiske. Men på dette område er det langt lettere for nye partier eller lister i andre EU-lande at komme til at stå på stemmesedlen til et EP-valg. I f.eks. Østrig kræver det enten underskrift fra tre medlemmer af det nationale parlament, en underskrift fra et østrigsk medlem af EU-parlamentet eller 2.600 vælgererklæringer. I f.eks. Finland kræver det bare 2.000 vælgererklæringer for at kunne opstille.

Enhedslistens forslag om ligestilling af opstillingsreglerne blev fremsat ved folketingets åbning, men er foreløbig bortfaldet på grund af folketingsvalget. Indtil det er ovre og forslaget er genfremsat i det nye folketing, kan man passende bruge lejligheden til at underskrive en vælgererklæring for Folkebevægelsen mod EU. Ikke fordi man nødvendigvis vil stemme på liste N, men som en demokratisk håndsrækning til, at også Folkebevægelsen kan få lov til at præsentere sine kandidater og sin politik ved EU-parlamentsvalget i juni 2024.

Opstilling til EU-parlamentet skal ikke være en lukket fest.

Stem 1. nov. så vidt muligt personligt på en EU-modstander eller en EU-kritiker

At vokse sammen eller tvinges sammen

Af Ricardt Riis,

fhv. sognepræst, Horsens.

Det er nok for meget ligefrem at sige, at disse to forskellige tilgange til EU skyldes en nordeuropæisk kontra en sydeuropæisk demokratiforståelse. For skillelinjen mellem en tvangssammenfletning og en fri sammenvoksning går i højere grad midt igennem de forskellige lande. Men en kendsgerning er det vist alligevel, at de danske politikere fra begyndelsen af har været modstandere af ideallet om, at Rom-traktaten skulle føre til en stadig tættere union, altså, at man fra EU's side gennem de forskellige tiltag skulle tvinge uvillige lande til at rette ind. Men det er også en kendsgerning, at disse små pip fra vore politikeres side pure blev afvist af de kloge hoveder i Bruxelles. Og vore politikere har derfor sidenhen fundet det klogest at tilslutte sig disse idealer i hvert fald med munden. Men hindre folket i at opnå fire forbehold, det kunne de alligevel ikke.

Det var dengang.

Men nu?

Ja, nu sker der minsandten det forunderlige, at en stor europæisk samhørighed dukker frem som af intet. Nu har krigen i Ukraine fået os – ikke mindst østeuropæerne – til i næsten uforståeligt fællesskab at enes om at hjælpe Ukraine. Så det, som eurokraterne ikke troede på: at man kunne overlade det til de folkelige kræfter selv at få Europa til at gro sammen, det ser de nu for deres undrende øjne. Hvis altså disse øjne ikke har været tillukket så længe, at de ikke længere kan se.

Men lad os se på nogle af de kræfter, der rører sig i Europa.

De uforståelige økonomiske kræfter

Da euroen blev lanceret, foregik det i en økonomisk opgangstid. Og derfor skete det ikke blot uden de store protester, det skete ligefrem under jubelfanfarer. For hvilken fremtid ventede der os ikke! Når hele EU blev ét stort marked, når man kunne betale med euro overalt i EU (næsten da), når handel og kundskabsudveksling og andet godt kunne foregå uden disse generende grænser fra gamle dage, så kunne det da kun gå godt. Nå ja, jeg erindrer da, at der var nogle økonomer, der advarede mod en altfor optimistisk indførelse af euroen. Det kunne komme til at gå galt, hvis vi kom ind i en nedgangsperiode; der ville i så fald være nogle lande, der ville få svært ved at klare sig. Måske disse økonomer kunne huske alle de devalueringer, som f.eks. Grækenland havde foretaget, og derfor var bange for, at landet ville komme i vanskeligheder, nu hvor devalueringssvåbnet blev det frataget. Men ok, stemningen var sådanne sortseere imod, alle håbede og troede det bedste, ikke mindst Grækenland selv.

Og ikke sandt, Grækenland skulle for alt i verden med i euroen. Så man overså nogle af de manglende betingelser hos landet, for hvad Søren, med Guds hjælp og lidt håndkraft skulle de store og rige lande vel nok kunne få økonomien til at køre som på skinner, også i Grækenland.

Men faktisk var det ikke så svært at se det farlige i indførelsen af euroen. Når de forskellige lande fratoges muligheden for at devaluere, fratoges de også muligheden for en fair og rimelig konkurrence. Hvis et land fremover skulle kunne sælge sine varer eller tjenesteydelser til de andre lande,

var det nu fremover en nødvendig betingelse, at løndannelsen fulgte de andre landes, specielt Tysklands løndannelse. Men i den store euro-rus var det en betingelse, som politikerne – også, hvis de forstod den – begejstret så bort fra.

Jeg husker, at The Economist, det store engelske magasin, advarende sagde, at man var nødt til at udstede en højtidelig erklæring om, at intet land ville blive hjulpet af med sin gæld af EU. De ville ikke blive "bailed out", som man sagde, hvilket vistnok betyder: forsynet med en faldskærm, så de ikke slog sig for meget, når deres enorme gæld fik dem til at dale mod jorden. En sådan erklæring, mente The Economist, ville få store europæiske banker til at afstå fra at give svage lande lån mod statsobligationer.

Men den troede de store banker ikke på. De lånte gladelig penge ud til både Grækenland, Italien og Spanien, for ikke sandt, hvis man ville have euroen til at fungere, så kunne man naturligvis ikke være så bagstræberisk, som The Economist var i sin tankegang, nej, så måtte landene minsandten stå last og brast med hinanden.

Og ikke sandt, så var der lagt op til, at de sydeuropæiske lande kunne fortsætte som hidtil. Det vil sige: uden synderlig hold på løndannelsen, med alt for store statsudgifter til følge, og følgelig med en stadig stigende gældspost, finansieret af de store banker i specielt Tyskland.

Euro'ens hemmelige hensigter

Hemmelige hensigter? Hvad er nu det for noget at sige? Ligger ikke alle ting åbent fremme indenfor EU? Hvordan skulle nogen, han være for eller imod EU, kunne operere med hemmelige hensigter?

Og bevares, det kan da også godt være, at det hele bare er et resultat af en temmelig uigennemtænkt lykkerus ved udsigten til, at ganske mange lande kunne enes om en fælles valuta, uden at nogen havde gennemtænkt de nærmere konsekvenser.

Men alligevel!

Hvis man nu forestiller sig, at man ikke fra mellemkrigstiden havde haft et ideal om faste kurser mellem de forskellige valutaer – nogen husker måske ramaskriget, da Storbritannien gik bort fra guldet, jeg tror, det var i 1931 – hvis man ikke havde haft held til helt at se bort fra, at handelen mellem de store økonomier, Kina, Japan, USA, Europa, m.m., faktisk kom til at fungere udmærket i efterkrigstiden, selv om der ikke var noget guldstandard eller andre forsøg på at lave faste kurser mellem valutaerne, så ville man vel have forstået, at forskellige lande, også lande i Europa, sågar lande i EU, så udmærket kunne have et handelssamarbejde, hvis deres valutakurser blev fastsat efter det i alle andre sammenhænge udmærkede princip, der hedder ”udbud og efterspørgsel”, så man altså havde flydende valutakurser, og så ville man vel ikke lave en sådan økonomisk bommert som at lægge mange EU-landes valutakurser fast, skønt løndannelsen i de enkelte lande var vidt forskellig.

For ak – det viste sig jo, at de forsigtige økonomer, der havde advaret mod indførelsen af euroen, fik ret. Da der efter 2008 kom en nedgangsperiode, brast de skønne forhåbninger. De arme politikere i Sydeuropa, især i Grækenland, kunne ikke sådan lige på en studs lave om på deres samfund, så lønningerne blev holdt nede, så disse landes gæld voksede langt

mere end godt var – og for øvrigt jo også langt mere end tilladt var ifølge betingelserne omkring euroen. Og ikke sandt, så stod landene dør med håret i postkassen.

Grækenlands linedans

Og hvad gør man så?

Ja, så bliver man sat under administration. Og så er der ikke meget demokrati tilbage for det enkelte land, i dette tilfælde for Grækenlands vedkommende. Der var mange kedelige ting, der skulle gennemføres. Og da det græske samfund ikke var noget idealsamfund – det fungere i endnu højere grad end det italienske efter klientalismens princip, dvs., politikerne sørgede for tilskud til dem, der havde stemt på dem – måtte der ganske mange ændringer til i de økonomiske forhold i landet.

Og da det jo ikke mindst var tyskerne, der havde penge til gode hos grækerne, var det især dem, grækerne blev gale på. For tyskerne ville jo – meget naturligt vel – gerne have de lånte penge tilbagebetalt, men da det ikke kunne ske uden store skader for det græske samfund, vendte et vist gammelt had mod tyskerne tilbage i Grækenland. Man husker måske en tegning i en græsk avis af Angela Merkel med Hitler-skæg, hvilket ikke var nogen forudelse om woke-bevægelsens ligegyldighed med kønsforskellen, men en højst uheldig og grunduretfærdig følelse hos mange grækere. For, ikke sandt, det er altid lettere at skyde skylden på andre end at indse, at det økonomiske morads, landet er endt i, har man selv som land ansvaret for.

Men udover at give grækerne skylden for deres lands vanskeligheder, må man altså også skyde skylden

på euro-rusen i 2001. Det var en fejl at indføre den fælles valuta. Det var uigennemtænkt at fratage så mange lande muligheden for at devaluere, så de derigennem igen kunne give deres land en retfærdig handelsvaluta.

Og selv om man måske ikke ligefrem skal gå med til at opfinde en hemmelig hensigt bag indførelsen af euroen, så har det fungeret, som om der var en hemmelig hensigt bag det, den hensigt, nemlig, at tvinge landene til at blive nogenlunde ens, når man nu ikke havde tålmodighed til vente på, at de voksede sammen af sig selv, noget, de naturligt ville gøre i kraft af de mange handelsforbindelser, der opstod på grund af frihandelsaftalen. Men modviljen i Grækenland mod især Tyskland havde også andre følger end de direkte økonomiske.

Grækenlands ”hemmelige” våben

Grækenlands forsvarsminister, Panos Kammenos, udtalte i marts 2015, at hvis Europa lader os sejle vor egen sø i denne krise, skal de vide, at vi vil oversvømme dem med migranter, og det vil blive endnu værre for Berlin, hvis der i denne bølge af økonomiske migranter også vil findes nogle jihadister fra IS.

Det er faktisk ikke mærkeligt, at Kammenos er klar over, at Grækenland besidder dette ”våben”, for han har lige ført valgkamp – i januar 2015 – for at få magt til at undlade at behandle migranterne så hårdhændet. Hidtil, altså under den forrige regering, havde den græske flåde skubbet de migrantbåde tilbage, der fra Tyrkiet forsøgte at nå de græske øer. Det var godt nok utilladeligt efter de fine regler, EU havde opfundet om behandling af flygtningene, det vil sige: migranterne, men EU havde

set igennem fingre med den græske flådes opførsel, formentlig, fordi man var bange for, hvad der ville ske, hvis der ikke længere blev sat en bremse i af den græske flåde.

De fine regler kunne man fastholde i farvandet mellem Italien og Libyen, for her var EU og Italien enige om en fornem behandling af migranterne. Italien kunne nemt omgå bestemmelserne i Dublin-traktaten, man lod bare være med at registrere migranterne, så de uden at forhindres af de italienske myndigheder kunne rejse til de nordligere lande af Europa, hvor der var bedre forhold at finde for migranter.

Men Grækenland havde hidtil opført sig ansvarligt – hov, siger jeg ansvarligt? De havde jo skubbet bådene tilbage, og det må man da ikke! Nej, men landet havde på sin befolknings vegne, formodentlig imod EU's ord, men med EU's viden selv beskyttet sine grænser og ladet sin flåde skubbe migrantbåde tilbage, og var det ikke ansvarligt gjort overfor grækerne? Det holdt man op med, efter at Syriza kom til magten i januar 2015, hvor man i valgkampen blandt andet havde stillet krav om, at flådens tilbageskubning ophørte. Det véd naturligvis forsvarsministeren, han bestemmer jo over flåden, og det er grunden til, at han midt i forhandlingerne om en eventuel gældseftergivelse kan true EU som ovenfor citeret.

Og man må bestemt sige, at hans profeti gik i opfyldelse. En sand tsunami af migranter væltede ind i Europa fra de græske øer til Grækenland, til Ungarn og videre til Tyskland og de nordiske lande.

Men det mest mærkelige er måske, at hele den europæiske verdenspresse var så optaget af grækernes gældsproblemer, at forsvarsministerens udtalelser ganske blev overhørt. Ingen – gentager: ingen – af medierne mange journalister omtalte den ophørte tilbageskubning som den egentlige årsag til migrant-tsunamien i 2015-16, selv om det var så let at

finde ud af, at undertegnede kunne opdage det.

Det er derfor, jeg har sat ordet ”hemmelig” i deloverskriften i anførelsetegn. I de høje kredse i EU véd man naturligvis godt, at migrant-tsunamien i 2015-16 skyldtes, at grækerne ophørte med deres tilbageskubning. Men ikke om man vover at sige det offentligt. Så vil jo folk i almindelighed – altså sådan nogen som f.eks. mig – øjeblikkelig tænke: Hvorfor bruger man så ikke igen denne metode? Og da den er forbudt ifølge de fine EU'ske regler, tør man ikke sige sandheden. En særlig besynderlighed ved denne affære er, at den EU-kommissær, der har med flygtninge at gøre, og som altså skal overse Frontex's arbejde, er netop den tidligere græske forsvarsminister, der tillod eller beordrede den græske flåde til dens ”ulovlige” aktion, før Syriza kom til. Så han véd naturligvis om nogen, hvad der foregik dengang. Men han har ikke blot lært at holde sin mund, han har også lært at rette ind efter de fine regler i Bruxelles. Alt dette er et tegn på, at EU absolut skal i hvert fald lade, som om der findes nogle fine regler, som bestemmes fra Bruxelles, og som alle landene naturligvis helt af sig selv retter sig efter. Og eftersom mange lande ikke gør det sådan helt af sig selv, så har EU heldigvis adskillige magtmidler, man kan tage i brug. Og så har vi hovedoverskriften igen: Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, det er Kristeligt Dagblads motto fra Det gamle Testamente. EU's efterabning lyder: Helst ikke ved magt eller ved styrke og helst ved fordragelighedens ånd, men i givet fald er vi jo meget mod vores vilje nødt til at tvinge sagen igennem.

Polen redder EU

Mummiespillet med den græske tilbageskubning gentog sig fornylig ved grænsen mellem Polen og Belarus. Som man nok husker, fik Belarus' diktator, Lukasjenko, den idé at irritere EU ved at få nogle muslimer til

at rejse fra Irak til Belarus. De blev så kørt ud til grænsen til Polen og ikke sandt – så snart de satte foden på europæiske jord og sagde asyl, så skulle deres sag efter reglerne tages op til undersøgelse.

Hvordan i alverden skulle EU redde sig ud af den knibe?

Ok, det behøvede man ikke bekymre sig om i Bruxelles. For Polen sørgede selv for at reagere adækvat på udfordringen. Man satte hæren ind, men frabad sig venligst den tilbudte hjælp fra EU's Frontex, ligesom man forbød journalister at færdes i grænseområdet. Så havde man nemlig fred til at skubbe alle disse fake-asylansøgere tilbage til, hvor de kom fra, uden indblanding fra fintfølende journalister eller EU-embedsmænd.

Jamen, de havde jo sat deres fod på europæisk jord. Skulle så ikke ret og rimelighed – og især blind lydighed mod direktiverne – medføre, at de i hvert fald kom ind i Polen?

Nixen-bixen, sagde polakkerne, om ikke i ord – det var måske for irriterende for Bruxelles – så i gerning. Og i Bruxelles? Ja, her brugte man kræfterne på det, man i andre sager er utrolig gode til: til at holde mund. For man kunne jo godt se, at det, polakkerne gjorde, var den eneste virksomme reaktion på Lukasjenkos frækhed.

Ungarn, hvad med Ungarn?

Det gør man dog ikke altid i EU's ledelse. Overfor Ungarn har man især været hovskisnovskiet. Ikke, at jeg skal forsvare Viktor Orban i enhver henseende. Men i to henseender, hvor man fra EU's side har været ude efter ham, må man dog give ham ret.

Den sag, jeg véd mindst om, handler om den stenrige jødiske forretningsmand, Soros, som stammer fra Ungarn, og som derfor gerne vil blande sig i Ungarns anliggender. Han ville således med store pengegaver favorisere Orbans modstandere op til et valg. Men Orban fik med nogle vist ret snedige og muligvis ikke helt

EU-korrekte love gjort det umuligt for ham at blande sig på den måde. Hvilket vakte kommissionen vrede. Jeg er som sagt ikke inde i detaljerne, men hvis ovenstående er rigtigt beskrevet og hvis kommissionen ville handle demokratisk korrekt, burde den vel handle ud fra den devise, at det ikke er pengene, der skal afgøre enkeltlandenes valg, og da slet ikke penge fra en person, der ikke bor i landet.

En anden uoverensstemmelse mellem Ungarn og kommissionen handler om migranterne. Kommissionen foreslog i sin tid en særlig fordelingsnøgle for de migranter, der ankom til Italien. Men Ungarn ville ikke gå med til at modtage migranter. Nej, sagde man, vi kan se på de vesteuropæiske lande, hvor stor skade de muslimske migranter har påført disse lande, sådanne skader ønsker vi ikke helt frivilligt at påføre vort land.

Det forstår vore medier ikke. De misforstår – vistnok med vilje – Ungarns begrundelse, idet de indvender, at der jo ikke er nogen migranter i Ungarn, hvordan kan de så tale om uheldige virkninger af deres tilstedeværelse? Og kommissionen følger denne tankegang. Jeg har lyst til at sige: Hvor dumme tror medierne, at vi er?

Ungarn og Danmark

For øvrigt er der folkelige kræfter i Danmark og Ungarn, der ser positivt på det andet folk. Nå ja, sådanne kræfter findes i hvert fald i Ungarn, i Danmark er begivenhederne mest skrevet i glemmebogen.

Det går tilbage til besættelsestiden. En ungarnsk hærstyrke under tysk overkommando var udstationeret et sted i Vestjylland. Men da Tysklands nederlag var i sigte, opstod der en kontakt mellem lokale, danske modstandsfolk og ungarene, hvor ungarene lovede ikke at hjælpe tyskerne, hvis det kom til en invasion fra de allieredes side i Jylland. Det blev jo dog heldigvis ikke aktuelt, men denne holdning huskes alligevel

enkelte steder. Og den fortæller os jo, at både ungarene og danskere føler sig som den lille i sammenligning, dengang med det store tyske folk, i dag med det store EU.

Der er også det med den danske diplomat, som var ansat i et FN-kontor, og som derfor måske nok burde have udleveret visse navne på ungarske oprørere under oprøret i Ungarn i sin tid, i 1956. Det nægtede han pure, for han vidste jo godt, hvad der skete, hvis russerne fik fat på disse navne. Og det var vistnok det, der førte til, at han en dag blev fundet død i en park i New York.

Det har vi mestendels glemt her i Danmark. Men mange ungarene husker ham med taknemlighed.

Så altså, sådanne folkelige kræfter er ikke at foragte. Og dem skulle man måske fra EU's side bygge på i stedet al denne penge vold.

Den nye italienske regering

Nå, ja, den er ikke dannet endnu. Men den højrekoalition, som de fleste europæiske medier, herunder også de danske, er meget imod, synes at skulle få magten. Og hvad så?

Ja, det har Ursula von der Leyen gjort tydeligt for os. Inden valget blev hun spurgt om, hvad kommissionen ville gøre, hvis en højre-regering ikke rettede op på tingene, som EU ville have det. Hun svarede, at kommissionen jo havde midler nok til at få den til at rette ind. Og hun tænkte her på de enorme beløb, som kommissionen skal uddele til landene som kompensation for diverse coronanedlukninger.

Så den gamle forestilling om en stadig tættere union lever i bedste – læs værste – velgående. Sæt dog landene fri, så de kan vokse sammen og ikke skal tvinges sammen.

Europas og Kinas forskellige skæbne

Skal EU-landene tvinges sammen eller skal de gro sammen af sig selv? Det er spørgsmålet.

Lad mig prøve at besvare spørgsmålet med en lidt langsigtet forklaring, som måske ikke helt holder vand. Men alligevel!

For sammenligner man Kinas og Europas skæbne over et længere historieførløb, synes Kina for en umiddelbar betragtning at have stået med de bedste betingelser. På et ret tidligt tidspunkt blev Kina forvandlet fra små betydningsløse enkeltelementer til én stor stat under én stor leder. Fordelen ved således at have én stat, oven i købet suppleret med ét sprog, godt nok vist kun ét skriftsprog, synes indlysende.

I modsætning til det har Europa hele historieførløbet igennem været opdelt i en række små, mellemstore og store stater. Oven i købet har disse stater på ingen måde levet med hinanden som rare søndagsskolebørn, man kan næsten sige, at den ene krig har afløst den anden. Så det må da være Kina, der er blevet fremtidens rige, det må være Kina, alle andre stater ser hen til som det store forbillede, ikke sandt? Jovist, indlysende!

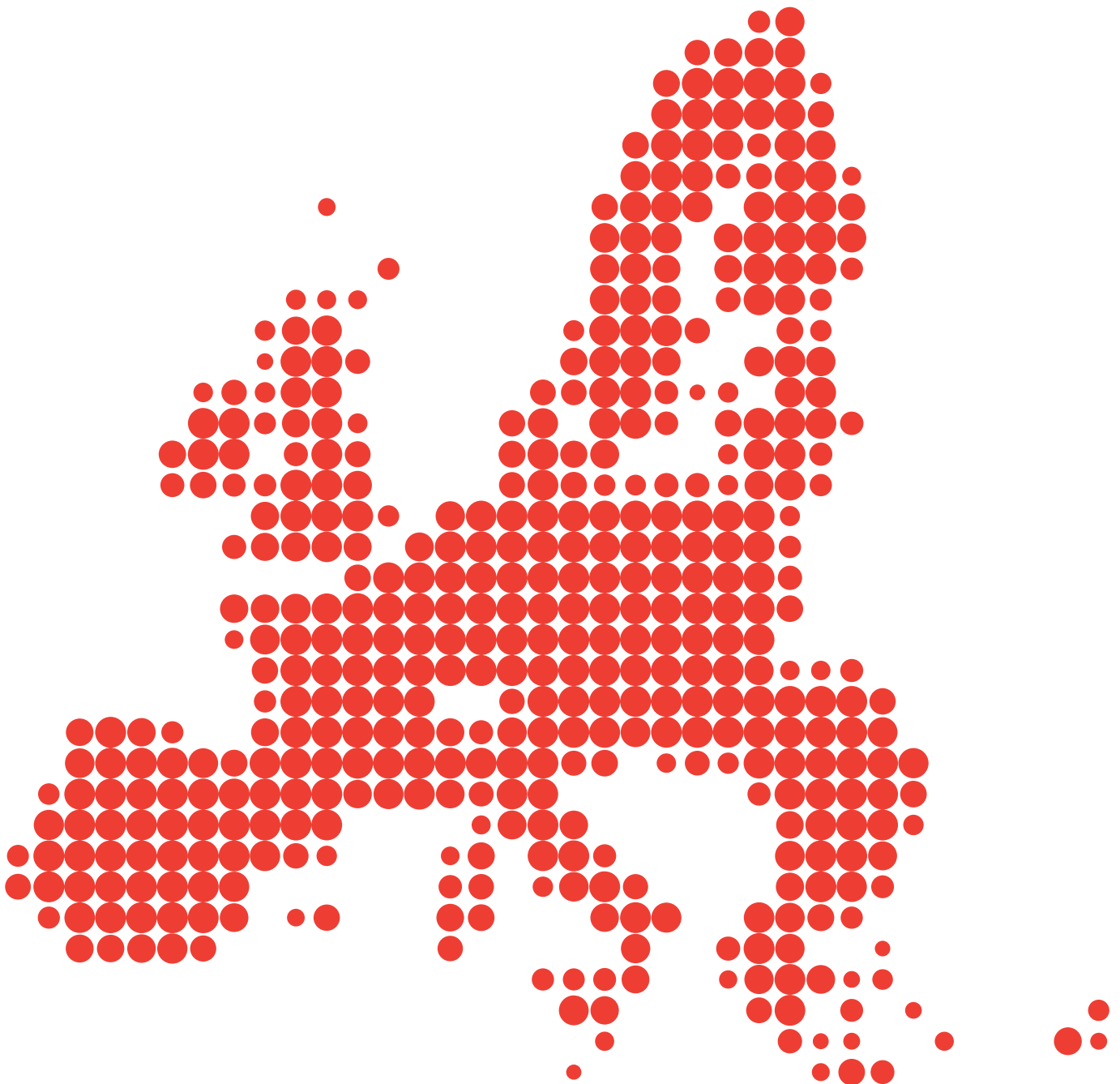
Skudt forbi!

Det er i Europa, at alle de fremskridt er sket, som alverden nyder godt af i vore dage. Det gælder de tekniske fremskridt: dampmaskinen, jernbanen, bilen, flyvemaskinen, alle disse goder stammer fra Europa. Det gælder i høj grad lægevidenskaben også, selv om andre kulturer også har bidraget væsentligt i hvert fald i tidligere tider. Og det gælder mærkeligt nok også de internationale retsregler. Jeg siger ”mærkeligt nok”, for er det ikke i høj grad krige, der har præget vor verdensdel? Jovist, men alligevel har tænkere i denne verdensdel, specielt efter Den westfalske fred i 1648, formået at danne sig teorier om, hvordan den ene stat kan omgås den anden, så det bliver til fordel for dem begge. Jeg tænker ikke mindst på Hugo Grotius, og den bevægelse, der udsprang af hans tanker. Det er jo i høj grad sådanne europæiske tanker, tilpas afpudset gennem den

franske revolution og diverse tænkere i 1800-tallet, der har dannet baggrund for oprettelsen af FN, en organisation, der omfatter alle lande i verden. Og hvis nu man ud fra sådanne overvejelser fremkommer med den højst EU-kritiske tanke, at denne udvikling er blevet fremmet betydeligt derved, at alle disse forskellige stater på den ene og den anden måde har stået i konkurrence med hinanden, så kan

man ikke blot glæde sig lidt på Europas vegne – måske endda være en lille smule stolt – man kan også blive lidt betænkelig ved EU's fremgangsmåde. Vil alle disse positive foreteelser, som på en sær måde næsten er sket bagom ryggen på os europæere, mon ophøre, i og med at EU's tanker om europæisk enhed vinder sejr? En flyvetanke, som man gør klogest i at lade flyve?

Tja, måske, men hvad enten det nu har denne lidt udvidede betydning, eller det blot skyldes vor danske forståelse af demokratiet, som vi gerne vil bevare, det kan vel ikke skade at lade denne lidt udvidede forestilling spille med.

NØDVENDIGT FORUMS LANDSMØDE

Askov Højskole,
Maltvej 1, Askov, 6600 Vejen

Søndag den 13. november 2022
kl. 14.00 - ca. 17.00

PROGRAM

Velkomst og indledning v/Christian Munch

Derefter foredrag v/ sognepræst Christian Munch:
"50 år med EF/EU".

Efter foredraget er der fælles kaffebord – pris kr. 50,00

Vi slutter med den ordinære generalforsamling:

1. Valg af dirigent
2. Valg af referent
3. Beretning v/Christian Munch
4. Fremlæggelse af regnskab og budget til godkendelse
5. Valg af styrelsesmedlemmer og suppleanter.
Af nuværende styrelsesmedlemmer er følgende på valg:

Jørgen Ganshorn

Helge Rørtoft-Madsen

Niels Holger Hansen

Christian Munch

Forslag til kandidater til styrelsen skal indsendes senest 1 uge før

Landsmødet til kasserer Lona Friberg, mail: lona.friberg@gmail.com eller tel. 7566 7383. **Da vedtægterne tillader op til 15 bestyrelsesmedlemmer, er der plads til flere.**

6. Valg af revisor
7. Forslag om vedtægtsændring (Lona Friberg):
§ 5, 1. afsnit ændres: Gl. tekst: Bevægelsen ledes af en styrelse på indtil 15 personer, hvoraf 1/3 er på valg hvert år. Første gang vælges 5 personer uden for initiativtagernes kreds. Ny tekst: **Bevægelsen ledes af en bestyrelse på indtil 15 personer, hvoraf halvdelen er på valg hvert år.** Desuden udgår flg. del af 2. afsnit: Indtil afholdelse af det første ordinære landsmøde, består styrelsen af udgiverkredsen (initiativtagerne).
Begrundelse: De fleste foreninger vælger bestyrelsesmedlemmer for 2 år ad gangen. Og det passer bedre med det faktiske antal medlemmer. De tekster, der udgår, er ikke længere relevante.
8. Eventuelt

Det bemærkes, at der allerede i blad nr. 95 blev varslet landsmøde – hvilket er rettidigt.

Vedtægter for **Nødvendigt Forum**

§ 1.

Nødvendigt Forum har som formål:
- på folkestyrets grundlag gennem oplysning at hævde Danmarks selvstændighed som frit og folkestyret land, der samarbejder mellemfolkeligt og mellemstatsligt med andre europæiske lande og med lande uden for Europa i sager af fælles betydning.

- Nødvendigt Forum arbejder for, at Den Europæiske Union opløses og erstattes af et ikke centralstyret samarbejde mellem Europas lande.

§ 2.

Nødvendigt Forum virker ved udgivelse af bladet af samme navn, gennem studiekredse og oplysnings- og debatmøder, og gennem samarbejde med andre foreninger og bevægelser.

§ 3.

Enkeltpersoner, der kan tilslutte sig bevægelsens formål, kan optages som medlemmer. Kontingentet fastsættes af landsmødet.

§ 4.

Bevægelsens højeste myndighed er det årlige landsmøde, som indkaldes med et varsel På mindst 4 uger.

§ 5.

Bevægelsen ledes af en styrelse På indtil 15 personer, hvoraf 1/3 er På valg hvert år. Første gang vælges 5 personer uden for initiativtagernes kreds.

Indtil afholdelse af det første ordinære landsmøde, består styrelsen af udgiverkredsen (initiativtagerne). Landsmødet skal godkende vedtægter, regnskab og budget.

Der vælges 2 revisorer og 1 revisor-suppleant for 3 år ad gangen.

§ 6.

Beslutninger på landsmødet træffes ved simpelt stemmeflertal. Stemmeret og ret til af blive valgt til styrelsen har ethvert medlem, der har betalt kontingent.

§ 7.

Vedtægterne kan kun ændres med 2/3 deles flertal af de stemmeberettigede på 2 hinanden følgende landsmøder med mindst 5 måneders mellemrum.

§ 8.

Forslag til vedtægtsændringer, der ønskes behandlet På landsmødet skal være styrelsen skriftligt i hænde

senest 4 uger før landsmødet. Forslag til valg af kandidater skal være styrelsen skriftligt i hænde senest 1 uge før landsmødet.

§ 9.

Styrelsen nedsætter efter behov arbejdsudvalg af styrelsen eller af medlemmer uden for den. Udvalgene og deres sammensætning offentliggøres i bladet.

§ 10.

En kasserer varetager bevægelsens økonomi, og der aflægges et årligt regnskab. Regnskabet følger kalenderåret. Regnskabet offentliggøres. Kassereren og et styrelsesmedlem kan tegne foreningen i alle økonomiske forhold.

§ 11.

I tilfælde af opløsning, skal evt. økonomiske midler gå til oplysningsarbejde, der er i overensstemmelse med bevægelsens formål. Opløsning af bevægelsen kan kun finde sted efter bestemmelserne i § 7.